

ΚΕΪΛΑ ΚΛΟΥΒΕΡ

BIBΛIO 2

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ALLEGIANCE
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Πίστη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Cayla Kluver
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαίρη Γραμμένου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριάκος Αθανασιάδης
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Μαριλένα Μέξη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Cayla Kluver, 2011
All rights reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011

ISBN 978-960-496-280-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αναγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΕΪΛΑ ΚΛΟΥΒΕΡ

*Μετάφραση:
Μαίρη Γραμμένου*

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Πρόλογος	9
Ο διάδοχος	14
Ανταπόδοση	36
Βασιλικές σκοτούρες	53
Χωρίς φρουρούς	71
Η Βασίλισσα	89
Αγόρια και άντρες	109
Δεσμοί	132
Ο θεός ξέρει καλύτερα	146
Ένα ροζ τριαντάφυλλο	159
Σκοτεινή χαρραγή	177
Αδέλφια στα όπλα	194
Απαντήσεις	212
Ένα μήνυμα για τη Μεγαλειότητά της	224
Το ρίσκο	238
Τιμή στον πόλεμο	254
Τέλος οι διακριτικοί χειρισμοί	270
Πόλεμος και τσάι	291
Γάμος σκοπιμότητας	310
Το τέλος επιτέλους	328
Ένας άντρας μόνο	343
Ικανοί άντρες	360
Αποδράσεις	374
Πρακτικές αποφάσεις	388

Πεθαίνοντας για το Βασίλειό τους	402
Καιρός να ανταποδώσουμε το χτύπημα	417
Η ισχύς του Βασιλείου	431
Καμία ευκαιρία για αποχαιρετισμούς	451
Το όνομά μου είναι Λόντον	467
Οι νεκροί και οι ετοιμοθάνατοι	482
Μια φορά Βασιλιάς	498
Η σκόνη κατακάθεται	512

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

κτός από μια σιλουέτα καλυμμένη με μανδύα, που στεκόταν ακίνητη πάνω σ' ένα μαύρο μαρμαρίνο βάθρο, η αίθουσα ήταν εντελώς άδεια. Ο άντρας περίμενε παρατηρώντας την πόρτα στην αντικρινή μεριά με μάτια λαμπερά σαν σμαράγδια και απειλητικά σαν τα μολυβόχρωμα σύννεφα στον ορίζοντα. Κόκκινα μαλλιά που λαμπύριζαν σαν μισοσβησμένη ανθρακιά φωτιάς στεφάνωναν τα χαρακτηριστικά του. Το υπόλοιπο τμήμα της ρωμαλέας κορμοστασιάς του γινόταν σχεδόν αόρατο από τις σκιές, γιατί ακόμα και το φως από τους δαυλούς που ήταν τοποθετημένοι στους τοίχους δίσταζε, λες, να τον ζυγώσει.

Η πόρτα άνοιξε προς τα μέσα φανερώνοντας τις μορφές του νεαρού άντρα που είχε καλέσει νωρίτερα και των δύο φρουρών που τον πλαισίωναν. Οι φρουροί είχαν διαταχθεί να οδηγήσουν τον νεαρό εδώ, γιατί δεν του είχαν πλέον εμπιστοσύνη ότι θα παρυσιαζόταν μόνος του.

Αγνοώντας τη συνοδεία του, ο δεκαεπτάχρονος μπήκε μέσα, περπατώντας με αυτοπεποίθηση και δίχως φόβο. Ήταν τελείως ανυπεράσπistos, δεν έφερε επάνω του οπλισμό, και όμως δεν υπήρχε δισταγμός στην περπατησιά του. Δίχως ίχνος σεβασμού, ο νεαρός στάθηκε μπροστά στο βάθρο καρφώνοντας το βλέμμα του στον επιβλητικό άντρα, όμως αυτός αδιαφόρησε για την αναίδεια και απευθύνθηκε στους φρουρούς.

«Είστε ελεύθεροι», πρόσταξε, με φωνή βαθιά και απειλητική. «Αφήστε μας».

Οι φρουροί υπάκουσαν βιαστικά και ο άντρας εστίασε την προσοχή του στο ενοχλητικό πρόσωπο της ευθύνης του.

«Αναπαύτηκες;» τον ρώτησε με προσποιητή εγκαρδιότητα.
«Αρκετά».

Ο άντρας έγνεψε ελαφρά, και ο εκνευρισμός ξάρωσε τις γραμμές στο κατά τα άλλα λείο πρόσωπό του.

«Τώρα που επέστρεψες σε μας, Νάριαν, και σου δόθηκε χρόνος να ανακτήσεις τις δυνάμεις σου, πρέπει να ξαναρχίσεις την εκπαίδευσή σου. Η ασύνετη πράξη σου να φύγεις από εμάς μας οδήγησε σε πόλεμο με την Υτάνικα. Οφείλω να σε προετοιμάσω για την ώρα που θα συνδράμεις στις προσπάθειές μας. Εσύ είσαι αυτός που θα συντρίψει την Υτάνικα».

«Δε θα οδηγήσω στρατεύματα ενάντια στη γενέτειρά μου», δήλωσε αποφασιστικά ο Νάριαν.

Αναστενάζοντας, ο άντρας, που ήταν ο απόλυτος κυρίαρχος της αίθουσας, κινήθηκε στα αριστερά και κατηφόρισε τα σκαλιά από το βάθρο στο δάπεδο.

«Φοβόμουν ότι θα το έλεγες αυτό...» είπε και στάθηκε μπροστά στον νεαρό άντρα. Τον περνούσε κατά πολύ σε ύψος. «Λησμόνησες σε ποιον οφείλεις πίστη και υποταγή; Οι Υτανικανοί είναι οι εχθροί της Κοκυρίας. Είναι οι εχθροί σου».

«Ο εχθρός μου φέρθηκε καλά», του αντιγύρισε ο Νάριαν σφίγγοντας το σαγόνι του.

Ο άντρας άρχισε να περπατάει αργά γύρω από τον νεαρό, στην ανατροφή του οποίου είχε συμμετάσχει, επιθεωρώντας και αναζητώντας κάποιο αδύναμο σημείο επάνω του. Καθώς κινούνταν μίλησε, με φωνή αφόρητα παγερή μέσα στην ευγένειά της:

«Ένας Κοκυριανός που έπρεπε να τιμωρηθεί παρουσιάστηκε ενώπιόν μου σήμερα. Σφάδαζε από αγωνία για ώρες κάτω από τα μαρτύρια του χεριού μου, εκλιπαρώντας έλεος, ωστόσο με το ξίφος μου του πήρα το κεφάλι, που κύλησε στο σημείο όπου στέκεσαι ακριβώς. Ήταν κλέφτης, Νάριαν. Το να μου δείξει κάποιος έλλειψη σεβασμού είναι πολύ μεγαλύτερη προσβολή. Μπορείς να φανταστείς ποια θα είναι η τιμωρία σου;»

«Δε φοβάμαι κανένα βασανιστήριο ή τον ίδιο το θάνατο. Το

φρόντισες αυτό με την εκπαίδευσή σου. Κάνε μου ό,τι νομίζεις».

«Τόσο γενναία λόγια από κάποιον τόσο ευάλωτο!» χλεύασε ο Δεσπότης, σταματώντας μπροστά από τον εκπαιδευόμενό του. «Ώρα να μάθεις ότι υπάρχουν πολλά είδη βασανιστηρίων – και ένα συγκεκριμένα που δεν είσαι έτοιμος να βαστάξεις».

Ο Νάριαν τσιτώθηκε προετοιμάζοντας τον εαυτό του για οποιονδήποτε πόνο έμελλε να δοκιμάσει, όμως ο Δεσπότης αρκέστηκε να τον κοιτάζει – και ένα μοχθηρό χαμόγελο στράβωσε τις άκρες των χειλιών του.

«Θαρρώ πως πρόκειται για ένα έξοχο κίνητρο για σένα, Νάριαν. Ένα έξοχο κίνητρο για να υπακούσεις». Ο Δεσπότης στράφηκε σε μια πόρτα πίσω του, στα αριστερά του βήθρου. «Φέрте την κρατούμενη!» διέταξε, υψώνοντας ανεπαίσθητα τον τόνο της φωνής του, όμως η μοχθηρία που τη διαπότιζε αντήχησε δυνατά.

Ο Νάριαν χλόμιασε μόλις η πόρτα άνοιξε και μια νεαρή γυναίκα, το πρόσωπο της οποίας ήξερε καλά, σύρθηκε μέσα στην αίθουσα. Ένας φρουρός τη συνόδευε, τραβώντας την από τα δεσμά που σφάλιζαν τα χέρια της μπροστά στο κορμί της.

Με δυο δρασκελιές ο Δεσπότης βρέθηκε κοντά στην κοπέλα και την άρπαξε άγρια από τα μπλεγμένα της μαλλιά. Την έσυρε μέχρι τον Νάριαν, κι ένα δάκρυ αργοκύλησε στο μάγουλό της.

«Μην της κάνεις κακό...» είπε ο Νάριαν, κουνώντας το κεφάλι του αργά με δυσπιστία, και για πρώτη φορά ένα τρέμουλο ανιχνεύτηκε στη φωνή του. «Σε παρακαλώ, μην της κάνεις κακό».

«Ω, Νάριαν, Νάριαν...» σάρκασε ο Δεσπότης. «Τα παρακάλια δε σου πάνε καθόλου».

Αφήνοντας τα μαλλιά της νεαρής γυναίκας, τη χτύπησε με δύναμη στο πρόσωπο. Εκείνη κατέρρευσε στο δάπεδο κλαίγοντας με λυγμούς κι έφερε το χέρι της στο στόμα, απ' όπου το αίμα είχε αρχίσει να στάζει.

«Μη!» φώναξε ο Νάριαν. «Είπα να μην της κάνεις κακό!» Τα μάτια του πλανήθηκαν μια στον αφέντη του και μια στην κοπέ-

λα, ενόσω το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς: ζούσε κάτι που δεν το είχε προβλέψει. «Μπορούμε να βρούμε μια συμβιβαστική λύση», πρόσθεσε πιο ήρεμα, συγκρατώντας τα συναισθήματά του και τον τόνο της φωνής του. «Αλλά μην την πληγώσεις».

«Συμβιβαστική λύση;» βρόντηξε ο Δεσπότης. «Θα έπαιζες κορόνα-γράμματα τη ζωή της;»

«Όχι, αλλά ευχαρίστως θα έπαιζα κορόνα-γράμματα τη νίκη σου. Αν τραυματιστεί ή σκοτωθεί, τότε ούτε Θεός ούτε διάολος δεν πρόκειται να με πείσει να υπακούσω στις εντολές σου». Ο Νάριαν έκανε μια σύντομη παύση περιμένοντας τον αντίλογο, αλλά αφού δεν υπήρξε αντίλογος συνέχισε: «Οι όροι μου είναι απλοί. Θα μου δώσεις τη διαβεβαίωσή σου ότι η κοπέλα δε θα πάθει κακό και θα μου εγγυηθείς ότι οι Υτανικανοί δε θα σφαιγιαστούν άσκοπα».

Μετά από μια ολιγόλεπτη περισυλλογή, ο Δεσπότης έγνεψε καταφατικά. «Αν και θεωρώ ότι δεν είσαι σε θέση να διαπραγματευτείς, θα αποδεχτώ τους όρους που θέτεις με αντάλλαγμα την οικιοθελή υποταγή σου στην εξουσία μου». Έριξε μια ματιά στην κρατούμενη κι έπειτα έκανε νόημα στον φρουρό να την πάρει. «Ήξερα ότι αργά ή γρήγορα θα συνεισιζόσουν».

Ο φρουρός πλησίασε την κοπέλα που έκλαιγε στο δάπεδο και επιχείρησε να τη σηκώσει στα πόδια της, αλλά εκείνη άφησε μια κραυγή και ελευθερώθηκε από τη λαβή του. Έκανε να κινηθεί προς το μέρος του Νάριαν, κλαίγοντας και ψιθυρίζοντας με ικεσία το όνομά του, όμως αυτός το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να κουνήσει το κεφάλι του σε μια βουβή απολογία. Ανταμώνοντας το βλοσυρό βλέμμα του αρχηγού του, ο φρουρός γράπωσε την κρατούμενη από τον αγκώνα και την έσυρε με δύναμη έξω. Ύστερα, ο Δεσπότης έριξε και πάλι το βλέμμα στον εκπαιδευόμενό του.

«Υπάρχει πληθώρα προσβολών για τις οποίες σου αξίζει τιμωρία –αναίδεια, απείθεια, φυγή–, αλλά προτίθεμαι να τις παραβλέψω. Φοβάμαι ωστόσο ότι έχεις ξεχάσει το μέγεθος της δύναμής

μου, και γι' αυτό το λόγο και μόνο οφείλω να σ' την υπενθυμίσω».

Ο Δεσπότης τέντωσε το χέρι του προς τον Νάριαν και, ενώ τα δυσοίωνα λόγια του αιωρούνταν ακόμα στην ατμόσφαιρα, ο νεαρός άντρας έπεσε στα τέσσερα σφαδάζοντας από τους πόνους. Μολονότι πάλευε να μην ουρλιάξει, οι κόποι του στο τέλος αποδείχτηκαν μάταιοι και οι κραυγές αγωνίας συνεχίστηκαν ωσότου ο Δεσπότης κατέβασε το χέρι του.

«Μου έλειψε ο ήχος από τα ουρλιαχτά σου», κάγχασε ο Δεσπότης. «Να θυμάσαι, όταν αρχίσουμε ξανά την εκπαίδευσή σου, ότι έτσι θα υποφέρετε εσύ κι εκείνη αν αποτύχεις να εκπληρώσεις την αποστολή που σου έχω αναθέσει».

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

ι Ανακτορικοί Φρουροί παρατάχτηκαν στις δύο πλευρές της Αίθουσας του Θρόνου και στάθηκαν προσοχή ντυμένοι με τους μπλε ρουά χιτώνες τους με τη χρυσή κεντρική φάσα. Καθένας τους βαστούσε στο αριστερό χέρι μια κοντή σημαία απ' όπου κρέμονταν μεταξωτά υφάσματα στα ίδια χρώματα. Στο μπροστινό μέρος της αίθουσας, πάνω στο μαρμαρένιο βάθρο, οι Επίλεκτοι Φρουροί, με τις στρατιωτικές μπλε ρουά περισκελίδες τους, σχημάτισαν διπλό τόξο δεξιά και αριστερά των θρόνων, με τον Κάναν, με το μαύρο δερμάτινο γιλέκο του, ενδεικτικό του βαθμού του ως Διοικητή της Επίλεκτης Φρουράς, να στέκεται στα δεξιά του θρόνου του Βασιλιά. Στα καθίσματα που είχαν τοποθετηθεί σε σειρές, με ένα φαρδύ διάδρομο ανάμεσά τους, κάθονταν με τις ζωνρόχρωμες, πολυτελείς ενδυμασίες τους τα μέλη της αριστοκρατίας της Υτάνικα. Οι απογευματινές ηλιαχτίδες γλιστρούσαν μέσα από τα ψηλά παράθυρα του βορινού τοίχου δίνοντας ένα ξεστό φως στο μπροστινό μέρος της αίθουσας, θαρρείς και απηύθυναν πρόσκληση. Πέρα από τους περιστασιακούς ήχους ατόμων που άλλαζαν θέση ή καθισμάτων που έξυναν το πέτρινο δάπεδο, η αίθουσα ήταν σιωπηλή: όλοι περίμεναν να ξεκινήσει η τελετή της στέψης.

Ο Στέλντορ κι εγώ, μαζί με τα υπόλοιπα μέλη της Βασιλικής Οικογένειας, ήμασταν επίσης σιωπηλοί. Παρότι στον προθάλαμο υπήρχαν άφθονα καθίσματα, η συγκίνηση μας κρατούσε όρθιους. Στο άνοιγμα μιας από τις πόρτες που οδηγούσαν στην Αίθουσα του Θρόνου στρέψαμε ταυτόχρονα το κεφάλι για να δούμε τον Λάνεκ, τον ανακτορικό κήρυκα και προσωπικό γραμματέα του Βασιλιά, να μας πλησιάζει.

«Ο Ιερέας είναι έτοιμος να ξεκινήσει», μας ενημέρωσε.

Τα σκούρα μάτια μου αντάμωσαν εκείνα του Στέλντορ, αλλά δε διέκρινα στο πρόσωπό του ίχνος από τη νευρικήτητα που αισθανόμουν εγώ. Η αταραξία του με εξέπληξε, ώσπου συνειδητοποίησα ότι το άγχος της τελετής δε θα ήταν τίποτα σε σύγκριση με τις πιέσεις που προφανώς αντιμετώπισε ως Διοικητής του στρατού οδηγώντας το στη μάχη.

Στο γνέψιμο του Βασιλιά, οι Ανακτορικοί Φρουροί άνοιξαν τη βαριά δίφυλλη πόρτα και οι γονείς μου στάθηκαν δίπλα δίπλα στο κατώφλι. Οι αξιωματούχοι επί των οικοσήμεων θα προπορεύονταν: ένας τους θα κρατούσε το καθιερωμένο έμβλημα του Βασιλείου και ένας άλλος μια σημαία με κεντημένο επάνω της το θυρεό της Βασιλικής Οικογένειας.

Ο πατέρας μου φορούσε χρυσά ενδύματα και στον ώμο του έφερε την ηγεμονική τήβεννο από μπλε ρουά βελούδο με γιακά από ερμίνη. Στα γκριζαρισμένα του μαλλιά φορούσε το βασιλικό στέμμα: μια μαλαματένια στεφάνη στολισμένη με διαμάντια, με τέσσερις σταυρούς από πετράδια συμμετρικά τοποθετημένους στην περιμέτρο της. Το Βασιλικό Δαχτυλίδι με το σφραγιδόλιθο, που εικόνιζε δύο διασταυρούμενα ξίφη, επίσης πλαισιωμένα από πετράδια, ήταν περασμένο στο δάχτυλο του δεξιού χεριού του. Ο πατέρας μου κρατούσε το Βασιλικό Σκήπτρο στο αριστερό χέρι του, ενώ το Βασιλικό Ξίφος ήταν βαλμένο στο θηκάρι στον αριστερό γοφό του.

Η μητέρα μου φορούσε μια ασημί μπροκάρ εσθήτα με μπλε ρουά κάπα στερεωμένη στους ώμους. Τα ξανθά μαλλιά της κοσμούσε η βασιλική κορόνα, μια χρυσή στεφάνη που ταίριαζε με το στέμμα του Βασιλιά, μόνο που αυτή είχε έναν μόνο σταυρό από πετράδια, μπροστά.

Το πλήθος των ευγενών σηκώθηκε όρθιο μόλις οι σάλπιγγες ήχησαν και ο Λάνεκ προχώρησε μπροστά για να αναγγείλει τον Βασιλιά και τη Βασίλισσα. Αν και το κοντόχοντρο παράστημά του τον δυσκόλευε να γίνεται αντιληπτός μέσα στο πλήθος, χάρη στη στεντόρεια φωνή του ακουγόταν απ' άκρη σ' άκρη:

«Υποδεχτείτε τον Βασιλιά Άντρικ της Υτάνικα, και τη Βασίλισσά του, Λαΐδη Ελίσια!»

Τα ζεστά καστανά μάτια του πατέρα μου αντάμωσαν τα σοβαρά, γαλάζια μάτια της μητέρας μου και τον είδα να σφίγγει απαλά το χέρι της με τρυφερότητα προτού απλώσει το μπράτσο του προς το μέρος της για την έναρξη της τελετής. Και έκανε τη στερνή είσοδό του στην Αίθουσα του Θρόνου ως ηγεμόνας της Υτάνικα, με τη σύζυγό του στο πλευρό του...

Ο γηραιός Ιερέας που στεκόταν μπροστά από το βάθρο αναμένοντας να ορκίσει τον διάδοχο του Βασιλιά παραμέρισε ώστε να κάνει χώρο για την είσοδό τους, και οι γονείς μου ανέβηκαν τα σκαλιά και στάθηκαν μπροστά στους θρόνους τους, αντικρίζοντας τους υπηκόους τους.

Η αδελφή μου, η Πριγκίπισσα Μιράνα, ακολούθησε. Τα γαλάζια μάτια της έλαμπαν ζωνχρά. Φορούσε ένα χρυσοϋφαντο φόρεμα, και μια χρυσή τιάρα με μαργαριτάρια κοσμούσε τα ξανθά μαλλιά της. Υποκλίθηκε στους ηγεμόνες προτού ανέβει με τη σειρά της τα σκαλοπάτια και, έπειτα, στάθηκε μπροστά από τον ακριανό θρόνο, στα αριστερά της Βασίλισσας.

Περίμενα την αδελφή μου να πάρει τη θέση της κι έπειτα άρχισα να διασχίζω με βήμα αργό το διάδρομο. Τα χέρια μου έτρεμαν παρά τις προσπάθειές μου να τα ηρεμήσω, γιατί η καρδιά μου ξεχειλίζει από τρόμο στη σκέψη της εξουσίας που θα έπαιρνε τώρα ο Στέλντορ ως Βασιλιάς. Ήμουν ντυμένη με το ίδιο κρεμ και χρυσό φόρεμα που είχα στο γάμο μου την προηγούμενη εβδομάδα, στις δέκα Μαΐου, αλλά τώρα ένας βυσσινί μανδύας ήταν στερεωμένος στους ώμους μου και σάρωνε το δάπεδο στο πέρασμά μου. Όπως η Μιράνα, έτσι κι εγώ φορούσα μια μαλαματένια τιάρα με μαργαριτάρια στο κεφάλι και τα σκουροκάστανα μαλλιά μου ήταν μαζεμένα στους ώμους.

Πλησιάζοντας με κάθε επισημότητα τους θρόνους, ένα μικρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε φευγαλέα στα χείλη μου καθώς σκέφτηκα άξαφνα πώς θα ήταν ντυμένος ο Λόντον αν βρισκόταν

ανάμεσα στους Επίλεκτους Φρουρούς. Ο πρώην σωματοφύλακός μου δεν είχε επιστρέψει ακόμα από τα βουνά, όπου αναζητούσε τον Νάριαν, όμως ήξερα ότι, αν ήταν παρών, θα αρνιόταν να φορέσει την ενδεδειγμένη περιβολή. Η νοερή εικόνα του –να στέκεται με το δερμάτινο γιλέκο του μέσα στην αυστηρή ακολουθία– μου φάνηκε κωμική. Φτάνοντας στο βάθρο, υποκλίθηκα στους γονείς μου προτού ανέβω τα σκαλιά για να πάρω θέση μπροστά από το θρόνο ακριβώς στα αριστερά της Βασίλισσας και δεξιά από την αδελφή μου.

Η αδημονία στο χώρο έφτανε στο αποκορύφωμα καθώς αναζήτησα με το βλέμμα μου τον Στέλντορ, που περίμενε στην κεφαλή του διαδρόμου, μεγαλόπρεπος μέσα στο επίσημο μαύρο ένδυμα πάνω από ένα χρυσό γιλέκο που τόνιζε την αρρενωπή κορμοστασιά του και αναδείκνυε τα έντονα σκούρα μαλλιά και μάτια του. Το θηκάρι που κρεμόταν στον αριστερό γοφό του ήταν άδειο, αλλά το σιλέτο που του είχα χαρίσει πριν από τρεις μήνες για τα εικοστά πρώτα γενέθλιά του ήταν θηκαρωμένο στα δεξιά του. Ένας βυσσινί μανδύας, στερεωμένος στους ώμους του με χρυσές πόρπες, έπεφτε βαρύς μέχρι το έδαφος, στο ύψος των τακουνιών του.

Στον ήχο από τις σάλπιγγες, ο Στέλντορ ξεκίνησε την πορεία του στο διάδρομο, με τις μπότες του να χτυπούν σε έναν αργό και σταθερό ρυθμό. Εστίαζε ευθεία μπροστά και φαινόταν να μην αντιλαμβάνεται τους παρευρισκόμενους. Η έκφρασή του ήταν προσηλωμένη όπως αυτή των αλλοτινών βασιλέων στις προσωπογραφίες που κοσμούσαν τους τοίχους δεξιά και αριστερά του. Παρά το ύψος του, ήξερα από το ελαφρύ γέρισμα του κεφαλιού του ότι απολάμβανε με αγαλλίαση τη στιγμή.

Όσο ο Στέλντορ πλησίαζε στους θρόνους, ο Ιερέας προχώρησε στο διάδρομο, ώσπου ο σύζυγός μου σταμάτησε δέκα βήματα μακριά του.

«Αρχοντες και Αρχόντισσες της Υτάνικα», άρχισε τότε να λέει, υψώνοντας την ένταση της ένρινης και κάπως τρεμουλιαστής φωνής του ώστε να τον ακούν όλοι. «Σας παρουσιάζω τον

Λόρδο Στέλντορ, γιο του Βαρόνου Κάναν και σύζυγο της διαδόχου του θρόνου, Πριγκίπισσας Αλίρα, ο οποίος έρχεται ενώπιόν σας για να στεφθεί νόμιμος Βασιλιάς σε ολόκληρη την επικράτεια και τους υπηκόους της Υτάνικα. Συγκεντρωθήκατε σήμερα εδώ για να τον αναγνωρίσετε ως τέτοιον;»

Ένα ηχηρό: «Ναι!» αντιλάλησε στην Αίθουσα του Θρόνου.

«Εσύ, Λόρδε Στέλντορ, δέχεσαι να πάρεις τον βασιλικό όρκο;»

«Δέχομαι». Η φωνή του Στέλντορ ήταν δυνατή και σταθερή.

Ο Ιερέας επιθεώρησε με το βλέμμα του την αριστοκρατία και, μόλις βεβαιώθηκε με ικανοποίηση ότι όλοι τον άκουγαν με προσοχή, έγενεψε στον Στέλντορ, που γονάτισε στο ένα πόδι.

«Υπόσχεται να κυβερνήσεις το λαό του Βασιλείου της Υτάνικα με δικαιοσύνη, έλεος και σοφία;» ρώτησε ο Ιερέας.

«Υπόσχομαι».

«Υπόσχεται να ενισχύσεις και να διατηρήσεις τους νόμους του Κυρίου;»

«Υπόσχομαι».

«Θα αναστηλώσεις ό,τι παρακμάζει, θα τιμωρήσεις και θα αναμορφώσεις τα εσφαλμένα, θα διατηρήσεις όσα βρίσκονται σε ευταξία;»

«Υπόσχομαι».

«Τότε σήκω και πλησίασε το θρόνο».

Ο Στέλντορ σηκώθηκε όρθιος καθώς ο Ιερέας απομακρυνόταν από το διάδρομο. Αφού έκανε μια τελευταία υπόκλιση στον Βασιλιά και τη Βασίλισσά του, ανέβηκε τα σκαλοπάτια του βήθρου, και ο Κάναν προχώρησε για να αφαιρέσει τον βυσσινί μανδύα που όριζε τον γιο του διάδοχο του θρόνου. Κατόπιν η μητέρα μου πήρε την ηγεμονική τήβεννο από τους ώμους του Βασιλιά. Περίμενε μέχρι ο Στέλντορ να στραφεί προς τους ευγενείς και τότε την πέρασε στις ρωμαλέες πλάτες του. Καθώς οι γονείς μου ήρθαν να σταθούν δίπλα στον Διοικητή της Φρουράς, ο Κάναν παρέδωσε τον βυσσινί μανδύα στη μητέρα μου για να τον τοποθετήσει στη ράχη του πατέρα μου.

Ο Στέλντορ αντίκρισε το πλήθος των ευγενών, έτοιμος να δώσει την τελευταία υπόσχεσή του.

«Όλα όσα υποσχέθηκα ενώπιόν σας, θα τα υλοποιήσω και θα τα τηρήσω – μάρτυς μου ο Θεός», δήλωσε με σθένος.

Απλωσε το χέρι του σε μένα και βρέθηκα στο πλευρό του. Μόλις απέσπασε τον βυσσινί μανδύα από το φόρεμά μου, τον παρέδωσε στη μητέρα μου παίρνοντάς με τη σειρά του τη βασιλική μπλε ρουά κάπα της. Έγστερα τη στερέωσε στους ώμους μου και για πρώτη φορά πήραμε τις θέσεις μας στους θρόνους μας.

Ο Ιερέας επέστρεψε κοντά μας με ένα μικρό φιαλίδιο γεμάτο μύρο για το μυστήριο του χρίσματος.

«Να είσαι χρισμένος, ευλογημένος και σεβάσμιος Βασιλιάς όλων των υπηκόων της Υτάνικα», έψαλε, σταλάζοντας μύρο από το φιαλίδιο και κάνοντας το σημάδι του σταυρού στα χέρια και το μέτωπο του Στέλντορ. «Είθε να κυβερνήσεις σοφά, δίκαια και με έλεος και να μας κρατήσεις σε ευημερία και ειρήνη». Γυρίζοντας σε μένα, πήρε πάλι λίγες στάλες μύρο. «Να είσαι χρηστή Βασίλισσα της Υτάνικα, να στηρίζεις τον Βασιλιά σου και να του συμπαρίστασαι στην εκτέλεση των καθηκόντων του», είπε, κάνοντας το σημάδι του σταυρού πάνω μου. Αφού πρόφερε μια ευλογία, ο Ιερέας προχώρησε μέχρι τον τελευταίο δεξιό από τους θρόνους και στάθηκε μπροστά του.

Ο πατέρας μου πλέον εγκατέλειπε την εξουσία του ως Βασιλιάς και την εμπιστευόταν στον διάδοχό του. Έκανε ένα βήμα μπροστά και ο Στέλντορ σηκώθηκε για να δεχθεί τα σύμβολα της μοναρχίας.

«Λάβε τη ράβδο της σοφίας», είπε σταθερά ο πατέρας μου, πιέζοντας το Βασιλικό Σκήπτρο στο αριστερό χέρι του Στέλντορ. «Τίμησε τους πιστούς, πρόσφερε στους αδύναμους, αγάπα τους δίκαιους και οδήγησε το λαό σου στο δρόμο που πρέπει να πορευτεί». Στη συνέχεια, ο Βασιλιάς τράβηξε το Βασιλικό Ξίφος. «Μην αδράχνεις το ξίφος μάταια, αλλά να το χρησιμοποιείς για τον τρόπο και την τιμωρία των αχρείων, και για την προστασία και την ενθάρρυνση εκείνων που πράττουν το σωστό».

Ο Στέλντορ δέχτηκε το ξίφος, κρατώντας το για λίγο ψηλά προτού το φυλάξει στο θηκάρι του.

Βγάζοντας το Βασιλικό Δαχτυλίδι, ο Βασιλιάς το γλίστρησε στον παράμεσο του δεξιού χεριού του Στέλντορ.

«Δέξου το δαχτυλίδι του βασιλικού τίτλου, ώστε να αναγνωρίζουν την ηγεμονία σου οι πάντες, και εσύ να θυμάσαι τους όρκους που πήρες εδώ σήμερα».

Η ώρα για την τελευταία πράξη είχε φτάσει, κι εγώ παρακολουθούσα με μια κάποια θλίψη τον πατέρα μου να βγάζει το στέμμα από το κεφάλι του και να το κρατά ψηλά ώστε να το βλέπουν όλοι. Ύστερα, με συγκινημένη φωνή, έκανε την τελευταία επίσημη δήλωσή του:

«Δέξου το στέμμα ως σύμβολο της βασιλικής εξουσίας και ως ο νόμιμος Βασιλιάς της Υτάνικα».

Αφού τοποθέτησε το διάδημα στο κεφάλι του Στέλντορ, το συγκεντρωμένο πλήθος ξέσπασε σε ενθουσιώδεις κραυγές: «Ζήτω ο Βασιλιάς! Ζήτω ο Βασιλιάς Στέλντορ!»

Ο πατέρας μου, όχι πια ο ηγεμόνας της Υτάνικα, περιέμενε την αναταραχή να καταλαγιάσει και έπειτα υποκλίθηκε ταπεινά στον Βασιλιά του για να δηλώσει την πίστη και την υποταγή του.

«Θα είμαι πιστός και ειλικρινής σε σένα, ανώτατε άρχοντα, Βασιλιά της Υτάνικα, καθώς και στους απογόνους σου».

Αφού φίλησε το Βασιλικό Δαχτυλίδι, ο πατέρας μου σηκώθηκε και πήρε τη θέση του μπροστά από το κάθισμα που αρχικά είχε προβλεφθεί για μένα. Εγώ σηκώθηκα και έβγαλα την τιάρα μου παραδίδοντάς τη στη μητέρα μου, που είχε έρθει να σταθεί μπροστά από τον Στέλντορ, έτσι ώστε αυτός να της αφαιρέσει τη βασιλική κορόνα. Υποκλίθηκε μπροστά του και κατόπιν διέσχισε το βάθρο για να σταθεί ανάμεσα στον σύζυγό της και τη νεαρότερη κόρη της.

«Γίνεσαι η νόμιμη εστεμμένη Βασίλισσα της Υτάνικα», ανήγγειλε ο Στέλντορ, τοποθετώντας τη χρυσή κορόνα στο κεφάλι μου – αμέσως, ζητωκραυγές αντήχησαν στους πέτρινους τοίχους και την ξύλινη, ηλιοφώτιστη οροφή.

Το βάρος της υπέρτατης ευθύνης έπεσε πάνω μου μαζί με την κορόνα και ξαφνικά αισθάνθηκα ότι τα δεκαοχτώ ήταν υπερβολικά μικρή ηλικία για να αναλάβω έναν τέτοιο ρόλο. Κυριευμένη από πανικό, έστρεψα το βλέμμα στη μητέρα μου και εκείνη μου προσέφερε τη μόνη βοήθεια που μπορούσε: ένα καθησυχαστικό χαμόγελο. Μόλις ο Στέλντορ κι εγώ καθίσαμε ξανά στους θρόνους μας, η υπόλοιπη Βασιλική Οικογένεια και η τάξη των ευγενών της Υτάνικα βολεύτηκαν στις θέσεις τους. Τότε ο Κάναν προχώρησε μπροστά για να γονατίσει μπροστά στον γιο του και να πάρει όρκο υποταγής.

«Εγώ, ο Βαρόνος Κάναν, Διοικητής της Φρουράς και επικεφαλής του στρατού της Υτάνικα, γίνομαι ο έμπιστός σου, και θα σου αποδίδω πίστη και αλήθεια τάσσοντας τη ζωή μου για την προστασία σου απέναντι σε οποιαδήποτε απειλή».

Αφότου φίλησε το Βασιλικό Δαχτυλίδι, ο Διοικητής επέστρεψε στη θέση του στα δεξιά του Βασιλιά. Τον ακολούθησα με το βλέμμα κι αναρωτιόμουν τι συναισθήματα να βίωνε τούτη τη στιγμή. Αλλά η όψη του ήταν απαθής όπως πάντα...

Ύστερα συνέχισαν να μας αποτίνουν φόρο τιμής, με κάθε μέλος της βασιλικής τάξης να έρχεται μπροστά, να γονατίζει και να δίνει όρκο πίστης και αλήθειας στον Βασιλιά του προτού επιστρέψει στη θέση του. Όταν και ο τελευταίος είχε καθίσει, ο Στέλντορ κι εγώ σταθήκαμε όρθιοι και σύσσωμο το πλήθος των παρισταμένων σηκώθηκε αυτοστιγμεί. Κρατώντας το Βασιλικό Σκήπτρο στο δεξί του χέρι και την παλάμη μου στο αριστερό, ο Στέλντορ έγενεψε στον Λάνεκ, που ανήγγειλε τον νέο άρχοντα της Υτάνικα:

«Ζήτω η Αυτού Μεγαλειότης Βασιλιάς Στέλντορ και η Βασίλισσά του Λαΐδη Αλίρα!»

Οι σάλπιγγες ήχησαν και οι αγγελιαφόροι που έφεραν τις σημαίες της Βασιλικής Οικογένειας και του Βασιλείου μάς οδήγησαν στο διάδρομο για να αφήσουμε πίσω μας την Αίθουσα των Βασιλέων, ακολουθούμενοι από τον Κάναν και τους Επίλεκτους Φρουρούς, τους γονείς μου και τη Μιράνα. Τα μάτια μου αντά-

μωσαν φευγαλέα αυτά του Στέλντορ και η σχεδόν πυρετώδης λάμψη τους μου προκάλεσε ταραχή. Είχε οραματιστεί τη στέψη του από την πρώτη στιγμή που γνωριστήκαμε, πριν από δέκα χρόνια, και αδυνατούσα να φανταστώ την ικανοποίηση που θα ένιωθε τώρα έχοντας κερδίσει το πολυπόθητο έπαθλο. Δε χάσαμε χρόνο, αλλά ακολουθήσαμε τους αγγελιαφόρους, συνοδευόμενοι από τους Φρουρούς, διασχίσαμε τις πύλες της μεγάλης εισόδου, ανεβήκαμε το δεξιό τμήμα της μεγάλης σκάλας και αφήσαμε πίσω τους γονείς και την αδελφή μου. Από εκεί μπήκαμε στη βασιλική Αίθουσα Χορού καλύπτοντας την απόσταση μέχρι το μπαλκόνι, όπου οι σάλπιγγες ήχησαν ξανά για να τραβήξουν πάνω μας την προσοχή χιλιάδων ανθρώπων που είχαν συγκεντρωθεί έξω από τους τοίχους της αυλής.

«Ζήτω ο Βασιλιάς Στέλντορ και η Βασίλισσά του Λαΐδη Αλίρα!» ανήγγειλε ξανά ο Λάνεκ και η φωνή του επαναλήφθηκε από τα στόματα των Ανακτορικών Φρουρών στις πύλες.

Σύντομα, βροντερά χειροκροτήματα και επαναλαμβανόμενες επευφημίες: «Ζήτω ο Βασιλιάς! Ζήτω ο Βασιλιάς!» πλημμύριζαν τ' αυτιά μας, και ο Στέλντορ άρχισε να γνέφει στους υπηκόους, όντας ομολογουμένως στο στοιχείο του.

Δεν μπορούσα να υπολογίσω πόσην ώρα στεκόμασταν στο μπαλκόνι, αλλά, λόγω της μακρόχρονης διάρκειας της τελετής στέψης, της μεγάλης ταραχής μου και του χρόνου που είχε περάσει από το τελευταίο γεύμα μου, ένιωσα εξάντληση. Από την άλλη, ο Στέλντορ ήταν ενθουσιασμένος και φαινόταν διατεθειμένος να απολαύσει τις ζητωκραυγές του πλήθους όσο και να διαρκούσαν. Μπροστά στην ιλιγγιώδη συνειδητοποίηση ότι πλέον ήμουν παντρεμένη με τον Βασιλιά της Υτάνικα, έγειρα πάνω του και κρατήθηκα από τον ώμο του για να μη σωριαστώ. Αυτός με κοίταξε ξαφνιασμένος και μετά με πήρε αγκαλιά ώστε το κεφάλι μου να πέσει στο στέρνο του.

«Καθώς φαίνεται, η συγκίνηση σε εξάντλησε», παρατήρησε τρυφερά και έσπευσε να με μεταφέρει στην Αίθουσα Χορού και

από εκεί στα διαμερίσματά μας, απομακρύνοντας με ένα νεύμα τον πατέρα του και τους Φρουρούς.

Με μετέφερε στο δικό μου υπνοδωμάτιο, με ξάπλωσε στο κρεβάτι και αφαίρεσε την κορόνα και την κάπα μου. Κατόπιν έλυσε τα κορδόνια του φορέματός μου γλιστρώντας το από τα μπράτσα μου και βοηθώντας με να το βγάλω. Κύλησα στο πλάι και βούλιαξα μέσα στα μαξιλάρια με το μεσοφύρι μου, νιώθοντας υπερβολικά αδύναμη για να αντισταθώ, και εκείνος μου ανέβασε τα πόδια στο κρεβάτι, μου έβγαλε τα παπούτσια και με σκέπασε με μια κουβέρτα. Προς μεγάλη μου έκπληξη, με φίλησε στο μέτωπο.

«Χαλάρωσε και κοιμήσου. Θα σου φέρω φαγητό αργότερα για να ανακτήσεις τις δυνάμεις σου». Άγγιξε πολύ απαλά το μάγουλό μου κι έπειτα έκανε μεταβολή και έφυγε.

Και τα βλέφαρά μου έκλεισαν σαν βαριές κουρτίνες...

Αναμνήσεις του Νάριαν, όπως πάντα, στοιχείωσαν τα όνειρά μου. Βρισκόμασταν στο ξέφωτο, στα δάση των εκτάσεων του πατέρα του, ο ήλιος με έκαιγε στην πλάτη, τα πουλιά τιτίβιζαν στα δέντρα.

Να, βλέπεις; Βρήκα, είπα σηκώνοντας ψηλά την περισκελίδα για να τη δει ο Νάριαν. Τώρα δεν έχεις δικαιολογία για να αρνηθείς να μου μάθεις αυτοάμυνα.

Από τη στιγμή που δεν τη φοράς, έχω και παραέχω. Η φωνή του ήταν σταθερή, με μια ελαφριά χροιά ευχαρίστησης, και τα χρυσαφιά μαλλιά του ανέμισαν στο αεράκι.

Έπειτα η εικόνα άλλαξε, κι εγώ φορούσα την περισκελίδα και μια λευκή πουκαμίσια και βρισκόμουν στο πλευρό ενός σκούρου κόκκινου αλόγου.

Είμαι σίγουρη πως οι γυναίκες στην Κοκνυρία δεν καβαλικεύουν αλόγα, είπα.

Η γυναίκα που με μεγάλωσε είναι μία από τις καλύτερες καβαλάρισσες του Βασιλείου μας, αποκρίθηκε ο Νάριαν από το σημείο όπου στεκόταν, δίπλα στο κεφάλι του αλόγου, και κάθε πρόθεσή μου να αντισταθώ εξανεμίστηκε μόλις αντίκρισα τα ακατα-

μάχητα γαλανά μάτια του. Ήρθε στο πλάι μου και λύγισε το γόνατό του προς το μέρος μου, κάνοντας το πόδι του σκαλοπάτι για να μπορέσω να ανέβω μόνη μου. Συμμορφώθηκα άχαρα και ο Νάριαν μου χαμογέλασε. Τα μάγουλά του κοκκίνισαν ελαφρώς από ευτυχία και η έκφραση του προσώπου του ήταν αυθεντική, απροσποίητη. Ύστερα, γλίστρησε πίσω μου στη ράχη του αλόγου.

Τώρα ιππεύαμε στη σκοτεινιασμένη πόλη. Οι οπλές του αλόγου τότε κροτούσαν στο πλακόστρωτο και τότε έβγαζαν έναν πνιχτό ήχο στο χωματόδρομο. Το φεγγάρι και τ' αστέρια αντικατοπτρίζονταν πάνω στα αραιά στρώματα χιονιού στο έδαφος. Έγειρα πάνω του, παίρνοντας ζεστασιά από το κορμί του, και συγχρόνισα την ανάσα μου με τη δικιά του. Ένιωθα ένα μαζί του και σε απόλυτη γαλήνη με τον κόσμο. Κάναμε το γύρο και επιστρέψαμε στους Βασιλικούς Στάβλους, όπου ξεπέξεψε και σήκωσε αμέσως το βλέμμα του πάνω μου με προσμονή. Γλίστρησα από το άλογο μέσα στην αγκαλιά του και είδα την αγάπη στα μάτια του. Έπειτα τα χείλη του έσμιξαν με τα δικά μου κι έλιωσα πάνω του, με την έξαψη να συγκλονίζει ολόκληρο το κορμί μου.

Για μιαν ακόμα φορά το σκηνικό άλλαξε, και οι δυο μας βρεθήκαμε στα διαμερίσματά μου, καθιστοί μπροστά στο τζάκι. Φώλιασα πάνω του, ασφαλής μέσα στην τρυφερή αγκαλιά του, ακούγοντας τον σταθερό ρυθμό της φωνής του, καθώς ο Νάριαν μου περιέγραφε την άγρια ομορφιά της Κοκυρίας, της χώρας όπου είχε ανατραφεί.

Και τότε εμφανίστηκε ο Λόντον, τραβώντας τον Νάριαν μακριά μου. *Θα μείνεις μακριά από την Αλίρα αλλιώς θα έχεις να κάνεις μαζί μου, μούγκρισε πριν καρφώσει τα μάτια του πάνω μου. Δεν μπορούμε να ελέγξουμε την καρδιά μας, αλλά πρέπει να ελέγχουμε το μυαλό και το κορμί μας. Δεν μπορείς να τον παντρευτείς, Αλίρα. Είναι καλύτερα να μείνεις μακριά του, έτσι ώστε αυτά τα συναισθήματα να εξασθενήσουν σταδιακά. Απέμεινα να κοιτάζω τον Λόντον, ενώ κάθε νεύρο της ύπαρξής μου πονούσε και τα δάκρυά μου έτρεχαν ποτάμι...*

Ήταν σκοτάδι έξω όταν ξύπνησα. Ο ύπνος μου είχε διαταραχθεί από θορύβους στο σαλόνι. Το μαξιλάρι και τα μάγουλά μου ήταν υγρά. Ατένισα για λίγο το φως όπως γλιστρούσε από την ανοιχτή πόρτα μου κι ύστερα αποφάσισα να κάνω μια μικρή εξερεύνηση βάζοντας το φόρεμά μου πάνω από το μεσοφόρι.

Το σαλόνι δεν είχε αλλάξει πολύ απ' όταν ζούσαν οι γονείς μου εδώ, πάντως ο Στέλντορ άφησε το σημάδι του αισθητά και χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Οι κρεμ χρυσοκέντητες πολυθρόνες που αγαπούσε η μητέρα μου βρίσκονταν ακόμα κοντά στο παράθυρο που προσέφερε θέα στους κήπους και πιο πέρα ακόμα, στο δάσος Κίλγουιν, που απλωνόταν προς την οροσειρά Νίνιερ στα βορινά μας. Ωστόσο, ο καναπές είχε αντικατασταθεί από έναν καφετή δερμάτινο, αντιπροσωπευτικό των προτιμήσεων του Στέλντορ. Το τζάκι στον ανατολικό τοίχο, που πάντα περιβαλλόταν από βιβλιοθήκες και είχε απέναντί του έναν βολικό πάγκο, τώρα χρησίμευε εξίσου ως φόντο για δερμάτινες πολυθρόνες και ένα τραπέζι για παιχνίδια. Το γραφείο που σπανίως χρησιμοποιούσε ο πατέρας μου, αλλά που ο σύζυγός μου το φόρτωσε με πένες φτερού, μελάνι, περγαμινές και λογιστικά βιβλία, δέσποζε στο νότιο τμήμα του χώρου και πλέον προστέθηκαν πολυθρόνες και ένας περίτεχνα λαξευμένος μπουφές. Ταπετσαρίες εξακολουθούσαν να διακοσμούν τους τοίχους και να ντύνουν τα πατώματα, με λυχνίες να παρέχουν απαλό φωτισμό. Η δική μου πινελιά ήταν η μόνη που έλειπε από το δωμάτιο και ήταν περίεργο που ήμουν απούσα από το ίδιο μου το σπιτικό...

Ο Στέλντορ τοποθετούσε ένα δίσκο στο χαμηλό τραπέζι μπροστά από τον καναπέ όταν το βλέμμα του εντόπισε την κίνησή μου.

«Αισθάνεσαι καλύτερα;» ρώτησε ευδιάθετα, σερβίροντας στον εαυτό του ένα ποτήρι κρασί.

Έγνεψα καταφατικά, σκεπτόμενη αν θα του έκανα συντροφιά ή όχι.

«Τότε έλα, σου έφερα κάτι να φας».

Παρά την πρόσκλησή του, έμεινα καρφωμένη στη θέση μου

όσο εκείνος γέμιζε ένα δεύτερο κύπελλο για μένα. Σήκωσε το βλέμμα του και, παρατηρώντας τη διστακτικότητά μου να σιμώσω, προχώρησε προς το τζάκι, όπου το πανωφόρι του, το γιλέκο και τα όπλα του ήταν αφημένα στον πάγκο εκεί μπροστά.

«Υπόσχομαι να σε αφήσω να φας με την ησυχία σου», είπε με ένα γελάκι, δείχνοντας με το χέρι του το γεύμα που είχε φέρει.

Ένωσα τα μάγουλά μου να κοκκινίζουν, μα έκανα μερικά βήματα μπροστά, γιατί η μυρωδιά του φαγητού ήταν ακατανίκητη. Ο Στέλντορ βολεύτηκε σε μια πολυθρόνα με το κύπελλό του και μια καράφα κρασί κι εγώ βούλιαξα στον καναπέ για να καταβροχθίσω το κρέας, το ψωμί και τα φρούτα. Όταν το αίσθημα του κενού στο στομάχι μου εξαφανίστηκε, γύρισα να κοιτάξω τον σύζυγό μου και το σαστισμένο ύφος του έβαψε ξανά κόκκινα τα μάγουλά μου.

«Μη σταματάς εξαιτίας μου», με παρότρυνε, συνειδητοποιώντας ότι με είχε ταράξει. «Έφαγα κι εγώ με την ίδια όρεξη πριν από μία ώρα».

Δοκίμασα μερικές ακόμα μπουνιές, λίγο πιο αξιοπρεπώς, και άφησα κάτω τα μαχαιροπίρουνα.

«Πόσην ώρα κοιμήθηκα;» ρώτησα.

«Επιτέλους ακούω τη γλυκιά φωνή σου!» με πείραξε ο Στέλντορ, που προφανώς ήταν σε μεγάλη κέφια. Σέρβριζε στον εαυτό του άλλο ένα ποτήρι κρασί προτού απαντήσει στην ερώτησή μου. «Ήσουν στην αγκάλη των ονείρων για περίπου τρεις ώρες».

Τον κοίταξα κατάματα, έκπληκτη από την απόκρισή του και τρομαγμένη στη σκέψη ότι απέτυχα στα καθήκοντά μου την προώτη κιόλας μέρα ως Βασίλισσα της Υτάνικα.

«Επομένως οι εορτασμοί έχουν τελειώσει;»

«Ναι, εκτός αν επιθυμείς να τους συνεχίσουμε οι δυο μας». Σηκώθηκε μ' ένα κατεργάρικο χαμόγελο και μου έφερε το κρασί. «Αλλά μη νιώθεις ενοχές. Υποψιάζομαι ότι απόλαυσα τη δεξίωση πολύ περισσότερο απ' όσο θα την απολάμβανες εσύ».

Επιστρέφοντας το ποτήρι του και την καράφα του κρασιού στο τραπέζι με το δίσκο, σήκωσε το κύπελλό μου και το έτεινε

προς το μέρος μου. Ήπια νευρικά λίγες γουλιές, νιώθοντας τα μάτια του πάνω μου και όντας αβέβαιη ως προς τις προθέσεις του. Έπειτα από κάποιες στιγμές αμηχανίας, ο Στέλντορ έκανε το γύρο του τραπέζιού και κάθισε πλάι μου. Μονομιάς πετάχτηκα όρθια, θαρρείς και το βάρος του με είχε εκτινάξει.

«Νομίζω πως ήρθε η ώρα να αποσυρθώ. Να με συγχωρείς, άρχοντά μου...»

Αυτός άφησε ένα κοφτό, κυνικό γελάκι. «Ύπνος... φαϊ... πιοτό. Δεν μπορεί, σίγουρα έχεις ανακάμψει αρκετά ώστε να μου κρατήσεις λιγάκι παρέα».

«Αν το επιθυμείς...»

Κάθισα σφιγμένη στην άκρη του καναπέ, με τα δάχτυλά μου να σφίγγουν το κρασοπότηρο. Χωρίς να πει λέξη, ο Στέλντορ μού το πήρε από τα χέρια και το απόθεσε στο δίσκο. Έπειτα, έβγαλε τις καρφίτσες από τα μαλλιά μου αφήνοντάς τα να ξεχυθούν στους ώμους μου.

«Την περασμένη εβδομάδα μού ζήτησες να προχωρήσουμε αργά κι εγώ συμφώνησα και κράτησα τις αποστάσεις μου», άρχισε να λέει παρατηρώντας το πρόσωπό μου. «Μάλιστα τις τελευταίες νύχτες της παραμονής μας στον ξενώνα κοιμήθηκα κατάχαμα στο στρατιωτικό μου στρώμα».

Έκανε μια σύντομη παύση, στρίβοντας μια τούφα από τα μεταξένια μαλλιά μου στο δείκτη του.

«Δεν μπορώ να καταλάβω πώς θα νιώσεις άνετα σωματικά μαζί μου όταν δε με αφήνεις καν να σε φιλήσω, πόσο μάλλον να σε αγγίξω». Η φωνή του ήταν ανάλαφρη, όμως έβλεπα τον πόθο στα μάτια του.

Χαμήλωσα το κεφάλι μου δυστυχισμένα, ξέροντας ότι είχε το δικαίωμα να απαιτεί περισσότερα και ότι εγώ δεν είχα αληθινή δικαιολογία. Σύρθηκε κοντά μου, ανασήκωσε με τα δάχτυλά του το σαγόνι μου, έγειρε μπροστά και πίεσε τρυφερά και αισθησιακά τα χείλη του πάνω στα δικά μου. Παρά τη λαχτάρα μου να του ξεφύγω, παρασύρθηκα από την απρόσμενα τρυφερή προσέγγι-

σή του και το ακαταμάχητο, όπως πάντα, άρωμά του. Αποτραβήχτηκε ελάχιστα για να αξιολογήσει την αντίδρασή μου και έπειτα άνοιξε το φόρεμά μου. Κοιτώντας με στα μάτια, ακούμπησε τα ακροδάχτυλα του δεξιού χεριού του στο κοίλωμα του λαιμού μου, ύστερα διέτρεξε τη γραμμή του στέρνου μου και χάιδεψε απαλά τα στήθη μου.

«Σε παρακαλώ, μη...» ψέλλισα ξέπνοα, μη μπορώντας να συγκρατήσω το αναψοκοκκίνισμα στα μάγουλά μου και το δυνατό σφυροκόπημα της καρδιάς μου.

«Πρέπει να δεχτείς το άγγιγμά μου», μουρμούρισε, επαναλαμβάνοντας τη διαδρομή των δαχτύλων του με τα χείλη του.

«Σταμάτα», είπα ξανά, αλλά το στόμα του έφραξε το δικό μου, πνίγοντας τα λόγια μου, ενώ τα χέρια του ακολουθούσαν τις καμπύλες του κορμιού μου, προκαλώντας μου ρίγη έξαψης.

Εκνευρισμένη που επηρέαζε έτσι το κορμί μου παρά τη θέλησή μου, τον έσπρωξα στο στήθος. Για μια φριχτή στιγμή, σκέφτηκα ότι μπορεί να μην υπαναχωρούσε, να όμως που ίσιωσε τη μέση του, τα χέρια του αγκάλιασαν τη δική μου και ένα φουρκισμένο συνοφρύωμα σκίασε τα γοητευτικά χαρακτηριστικά του».

«Τα χείλη σου ανταποκρίνονται με θέρμη στα δικά μου. Άρα η καρδιά σου είναι απρόθυμη», είπε σιγανά, τραβώντας με αργά πάνω του. «Ως σύζυγός σου, έχω δικαίωμα πάνω στο κορμί σου, με ή χωρίς την καρδιά σου».

«Αν νιώθεις έστω και λίγη αγάπη για μένα, αν τρέφεις την παραμικρή ελπίδα ότι κάποια μέρα θα σε αγαπήσω, δε θα το κάνεις αυτό», είπα μαλακά, αναλογιζόμενη πόσο ανήμπορη ήμουν απέναντί του.

Με κράτησε άλλη μια στιγμή βυθίζοντας τα καστανά του μάτια μες στα δικά μου και μετά με άφησε για να σηκωθεί και να κατευθυνθεί προς το τζάκι. Παρότι η καρδιά μου χτυπούσε ακόμα δυνατά, αισθάνθηκα ένα κύμα ανακούφισης καθώς άρπαξε το γιλέκο του από τον πάγκο του τζακιού και το φόρεσε. Αφού πήρε τα όπλα του και τα πέρασε με βιάση στους γοφούς του, κα-

τευθύνθηκε με μεγάλες δρασκελιές προς την πόρτα χωρίς να μου πει κουβέντα ούτε να μου ρίξει μια ματιά.

«Πού πηγαίνεις;» φώναξα με μια ξαφνική απογοήτευση.

«Έξω», απάντησε ξερά.

Με κατακεραύνωσε με ένα περιφρονητικό βλέμμα και χάθηκε στο διάδρομο, αφήνοντάς με να αναλογιστώ τις ιδιοτροπίες της προσωπικότητάς του, καθώς και τις αντιφατικές παρορμήσεις του κορμιού και της καρδιάς μου.

Την επόμενη μέρα, πριν ακόμα δω τον Στέλντορ, κατάλαβα ότι η δυσαρέσκειά του απέναντί μου δεν είχε υποχωρήσει. Ενώ συνήθως έβγαινε από τα διαμερίσματά μας ήσυχα προτού ξυπνήσω, τούτο το πρωί φρόντισε με κάθε τρόπο να με ταράξει, αφού κοπάνησε ακόμα και την πόρτα του σαλονιού βγαίνοντας. Αφήνοντας έναν αναστεναγμό, ντύθηκα και πήρα πρωινό, και έπειτα βγήκα από το δωμάτιο για να ξεκινήσω την πρώτη μου επίσημη μέρα ως Βασίλισσα.

Διάβηκα τη μεγάλη σκάλα νιώθοντας περιέργα χωρίς να έχω προσωπικό σωματοφύλακα. Στα χρόνια της βασιλείας του, ο πατέρας μου είχε δώσει εντολή πέρα από τη μητέρα μου να φυλασσόμαστε η μικρότερη αδελφή μου κι εγώ συνέχεια, λόγω της επιφυλακτικότητας που του είχε δημιουργήσει ο πόλεμος με την Κοκυρία. Ο Στέλντορ είχε αποφασίσει ότι δε χρειαζόνταν τέτοια μέτρα όσο βρισκόμασταν στο εσωτερικό των ισχυρά φρουρούμενων Ανακτόρων, και ο Κάναν είχε μεταθέσει τους άντρες που υπηρετούσαν σε μας. Ωστόσο, ο Στέλντορ, για να μη δυσαρέστησει τον πατέρα μου, κράτησε τον Αλίας, τον Επίλεκτο Φρουρό που προστάτευε την αδελφή μου από τη μέρα που γεννήθηκε, στη θέση του ως σωματοφύλακα της Μιράνα.

Η πρώτη εντολή μου ήταν να συναντήσω τους επικεφαλής του οικιακού προσωπικού στην αίθουσα υποδοχής της Βασίλισσας, που στεγαζόταν στον πρώτο όροφο στην ανατολική πτέρυγα των Ανακτόρων. Αφού συζήτησα το μενού για τις επόμενες μέρες με

τη μαγειρίσσα και προσδιόρισα ποια δωμάτια των Ανακτόρων θα καθαρίζονταν αυτή την εβδομάδα, η επικεφαλής των οικονομών με ενημέρωσε ότι δύο υπηρέτριες έπρεπε να αντικατασταθούν και ότι είχε βρει αρκετές υποψήφιες ώστε να επιλέξω ανάμεσά τους. Την ατένισα θορυβημένη γιατί ποτέ στο παρελθόν δε μου είχε ζητηθεί να προσλάβω κάποιον και η μητέρα μου δεν είχε μπει στον κόπο να μου αναλύσει τα κριτήρια βάσει των οποίων λαμβάνεται μια τέτοια απόφαση.

«Ποια καθήκοντα θα αναλάβουν οι εν λόγω υπηρέτριες;» ζήτησα να μάθω.

«Η μία θα κάνει γενική καθαριότητα, Μεγαλειοτάτη», απάντησε κοφτά η οικονόμος. «Η δεύτερη θα υπηρετεί την Πριγκίπισσα Μιράνα, γιατί η Αϊλίθ παντρεύτηκε».

«Και οι γυναίκες αυτές είναι μαζί σου;»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, βρίσκονται στο διάδρομο».

«Φαντάζομαι ότι πρέπει να τους μιλήσω...»

«Μάλιστα, Κυρία μου».

Μετακινήθηκα άβολα πίσω από το γραφείο που πάντοτε εξυπηρετούσε τη μητέρα μου, ενόσω περίμενα την οικονόμο να φέρει τις υποψήφιες. Τέσσερις γυναίκες διαφορετικής ηλικίας και αναλογιών μπήκαν στην αίθουσα και παρατάχτηκαν μπροστά μου, κι εγώ έκανα τη μοναδική ερώτηση που μου ήρθε στο μυαλό:

«Έχει κάποια από εσάς προϋπηρεσία ως υπηρέτρια;»

Δυστυχώς, απάντησαν όλες ταυτόχρονα αρνητικά. Ακολούθησε μια στιγμή έντασης καθώς πάσχιζα να βρω κάτι άλλο να ρωτήσω, και απευθύνθηκα στη νεαρότερη και πιο περιποιημένη εμφανισιακά από τις τέσσερις:

«Πώς ονομάζεσαι;»

«Ράιλα, Μεγαλειοτάτη», απάντησε με ένα λαμπερό χαμόγελο και η διαίσθησή μου μου έλεγε ότι η προσωπικότητά της θα ταίριαζε μια χαρά με της αδελφής μου.

«Πιστεύεις ότι μπορείς να φέρεις εις πέρας τα καθήκοντα μιας προσωπικής καμαριέρας;»

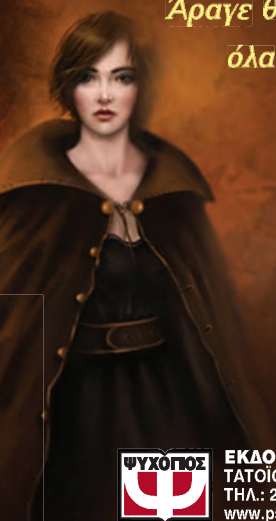
Η νεαρή Αλίρα καλείται να προσαρμοστεί στους νέους της
ρόλους, αυτούς της συζύγου και της Βασίλισσας της Υτάνικα,
όμως η καρδιά της είναι δοσμένη ολοκληρωτικά στον Νάριαν,
τον γοητευτικό, τρυφερό νέο που κατάγεται
από το αντίπαλο Βασίλειο της Κοκυρίας.

Οι δύο νέοι είναι πολύ ερωτευμένοι, όμως είναι αναγκασμένοι
να ζήσουν την υπόλοιπη ζωή τους χώρια, γιατί όρκοι αιώνιας
πίστης δένουν την Αλίρα στο πλευρό του Στέλντορ,
ενώ το πεπρωμένο του Νάριαν είναι να αφιερώσει πλήρη
πίστη και υποταγή στον Δεσπότη, τον αιμοδιψή και αδίστακτο
κυβερνήτη της Κοκυρίας, που είναι αποφασισμένος
να συντρίψει το Βασίλειο της Υτάνικα.

Για τον Δεσπότη ο Νάριαν είναι το κρυφό του όπλο,
ο μοναδικός άνθρωπος που μπορεί να καταστρέψει
την Υτάνικα, και έτσι θα ηγηθεί του πολέμου εναντίον της.

Ο πόλεμος ξεκινάει με πρωτοφανή λύσσα
και θα είναι μέχρις εσχάτων.

*Άραγε θα καταφέρει η αληθινή αγάπη να υπερπηδήσει
όλα τα εμπόδια και να ενώσει τους δυο νέους
από τα αντίπαλα στρατόπεδα;*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 07947

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ